

CANVIAR PER AVANÇAR

TRIBUNA

Joan Calmet

REGIDOR DE CULTURA
DE L'AJUNTAMENT DE MANRESA

Les notícies aparegudes recentment a l'entorn de la Fira Mediterrània, i més concretament la no continuació de la seva directora artística, han generat un cert enrenou en l'àmbit cultural de la ciutat.

No és per menys: la fira funciona, funciona molt bé, i sembla un contrasentit fer canvis en una cosa en què tots coincidim que rutlla prou bé.

Els resultats en tots els àmbits generen satisfacció, i estem d'acord que la fira ha esdevingut per mèrits propis un referent, de la ciutat per ella mateixa i de la ciutat per al país. I fins i tot més enllà.

Aquest element, per si mateix, ja és d'una importància cabdal, ja que no anem pas sobrats d'esdeveniments d'aquesta magnitud i repercussió.

A aquest punt de qualitat hi hem arribat després de 15 anys gràcies a una trajectòria que –malgrat uns inicis més o menys incerts– marca de forma clara una línia ascendent, fruit de diversos factors: la generosa aportació de la Generalitat, l'empenta decidida dels meus antecessors en el càrrec, la bona feina –magnífica feina– d'un bon grapat de persones, i finalment el punt d'excel·lència que en cada moment i circumstància hi han sabut donar aquells professionals que amb el seu ofici aporten el toc de qualitat imprescindible.

Entre aquests, jo destacaria tot allò que ha representat Tere Almar. Amb ella la fira ha fet un salt endavant i la seva etapa ha deixat un segell que tots estarem d'acord a qualificar d'inesborrable.

Però la fira és viva, i avança, i avançar vol dir també canviar. Consolidar les millores que hem anat acumulant i obrir-nos a noves propostes i possibilitats.

Algú hauria pogut imaginar els espectacles de Perejaume, Roger Mas i la Cobla Sant Jordi o de Cesc Gelabert fa deu anys, aquí, a la «nostra» Fira d'Arrel Tradicional?

Són els canvis, l'evolució i anar sempre un pas endavant el que ens hi ha portat.

Si se'm permet el símil futbolístic, aquest Barça actual que tothom admira, gaudeix i posa d'exemple, no és res més que el resultat d'un procés que va engregar un holandès esprimatxat, va continuar un seu compatriota amb grenyes i ha recollit i ampliat el de Santpedor després d'uns anys de continu *crescendo*.

Al meu parer l'embranchida que des de la direcció artística –conjuntament amb la gerència i tot l'equip humà que els acompanyen– s'ha donat a la fira els darrers anys és tan important que en el futur mantenir-se serà molt complex. Tant, que serà impossible si no som prou valents per incorporar aquells canvis que siguin necessaris encara que ens pesi: canvis estructurals i canvis de persones, perquè només assumint riscos serem ca-

paços de fer el salt endavant que totes les organitzacions necessiten.

Canviar per avançar, buscar el talent allà on sigui, renovar per millorar allò que ja ens agrada: perquè som inconformistes i volem anar més lluny.

I a tots els amics i companys del sector que diuen que els fa patir determinats canvis, fer-los tan sols dues petites observacions. La primera: que la seva preocupació també és la nostra, i no és cap altra que el desig que aquest procés sigui en clau positiva, amb l'objectiu final de millorar una tasca valorada consensuadament com a reeixida. La segona: que no ens han d'espantar els canvis, que la direcció actual en va rellevar una d'anterior que va ser molt elogiada en el seu moment, i que –en definitiva– tots nosaltres som ara mateix on som perquè un canvi ens hi ha portat.

Allò que és important de debò és ser prou valents per fer els passos quan toca, i prou intel·ligents perquè aquests suposin un canvi per anar endavant. Aquest és, ara mateix, l'autèntic repté de la Fira Mediterrània de Manresa.

DE TOT PLEGAT

Joan Roma i Cunill

PRESIDENT DE LA FEDERACIÓ XI DEL PSC

BANALITZACIÓ

Des de fa uns anys estem banalitzant un gran nombre de paraules, sentiments, actituds i símbols que acaben per perdre el seu sentit original i entren en el món del no res, de la buidor. I qui du a terme aquestes accions no s'adona del mal que produeix, o precisament n'és ben conscient, i actua amb una premeditació ben calculada. Vegem-ne alguns exemples.

Sobiranisme, ple autogovern, i expressions similars fetes servir molt freqüentment per dirigents de CiU, per no voler dir «independència». O quan molts parlen alegrement d'independència sense cap fonamentació legal, ni intenció de demanar-la, provo-

quen el desconcert entre els seus i els adversaris, donant una imatge de frivolització d'un tema tan seriós com aquest. Actualment tenim aquesta actitud, un dia sí, i un altre també, en un govern català que, si una cosa fa, és anar en direcció contrària al que predica.

Pacte fiscal, per no dir «concert econòmic». Una altra expressió, camufladora d'una petició que no cap en la Constitució ni en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. I fou la mateixa CiU qui no el va voler en la redacció de l'Estatut de Sau. Tot just tenim un nou sistema financer que ja en demanen un altre, suposadament millor, quan anys enrere es limitaven a demanar una mica més, i ja estaven satisfets i con-

tents. Aquests canvis i contradiccions donen una imatge de falta de seriositat en els plantejaments i accions de govern.

Simbologia contradictòria. En molts actes, festius o institucionals, alguns canvien la senyera per una estelada, sense cap mena de problema, pensant que l'una i l'altra representen més o menys el mateix. Una altra manera de llançar missatges i imatges cap a dins el país i d'aquí cap enfora, que distorsionen la realitat i obren grans interrogants sobre què vol el nostre país i què el representa.

I el mateix podem dir dels que creuen que la bandera espanyola no ha d'onejar en segons quins llocs, o simplement i més fàcil:

enlloc. En aquest cas, els és igual el que regula l'ús dels símbols estatals i autonòmics, es fan servir les normatives per al que és vol i com es vol. Entenen que les lleis serveixen si agraden i es poden incomplir si no s'hi està d'acord. I cadascú les interpreta al seu gust, de manera que el mateix es pot fer amb la presència de la resta de símbols, a la sala de plens o a l'alcaldia. En aquest i altres temes, podem dir que la situació és caòtica i no gens seriosa.

La culpa és de Madrid. Sentència utilitzada una mica per a tot, i més ara, quan no hi ha diners a caixa. Es diu tant i s'explica tan poc, que ja no és creïble, ni aquí ni allà, tot i que allà fan considerables mèrits per ser poc creguts.

Amb tot, aquí juguen el mateix joc amb els ajuntaments, i el Govern Mas incompleix reiteradament i persistentment amb les obligacions de finançar i pagar les administracions locals. És a dir, apliquen la mateixa doctrina que ells critiquen a Madrid.

Podríem continuar amb una llarga llista d'acusacions i actituds que han esdevingut habituals en els discursos i compareixences públiques dels més alts càrrecs institucionals. Ja no tenen els efectes esperats, per reiterats i mancats de credibilitat. Han perdut l'essència i han esdevingut banals. Un dels pitjors llocs que pot ocupar un discurs polític. I tot indica voler continuar pel mateix camí. Malament rai.

ELS TEMPS ESTAN CANVIANT...

L'EVANGELI

Montserrat Llobet

En dies com aquest és quan es fa palès allò que l'evangeli sempre és actual. A més, aquesta setmana totes tres lectures coincideixen a dir que s'ha de fer un canvi de vida, que els temps estan canviant, que s'ha complert el temps! Començant per la de Jonàs quan entra

a Nínive i els diu que tot serà destruït. El cregueren i proclamaren un dejuni. Aquell va ser voluntari, ara n'hi ha que dejunen involuntàriament. La carta de Pau també va pel mateix sentit: la figura d'aquest món passa. A allò que s'és, li queda poc. S'ha de canviar de vida. A quants els ha canviat la vida en poc temps, quant ha canviat, i sense el seu propòsit! I Marc posa en boca de Jesús les paraules: s'ha complert el temps! I realment sembla que alguna cosa s'ha acabat. Hi ha moltes seguretats que hem tin-

«Sembla que no hi hagi cap culpable capaç de reconèixer la seva culpa per les males arts utilitzades en benefici propi»

gut fins ara, que diuen que s'acaben, que n'hem abusat. No podem fer tot allò que fèiem, ens haurem d'adaptar. Tant de bo això servís per fer un món més just. Ingènua de mi, vaig arribar a creure-ho al principi, però ara veiem personatges que no tenen la intenció de canviar gens ni mica. La majoria «tenen raó i han fet allò que havien de fer... inevitablement», diuen. Sembla que no hi hagi cap culpable capaç de reconèixer la seva culpa per les males arts utilitzades en benefici propi.

Però, i si els honestos haguessin estat

«Jesús plantaria cara a les lliçons o justificacions dels rics i poderosos, i desemmascararia les ànsies de poder i d'acumular diners»

més valents? Els hauria passat com a Joan? Se'ls haurien carregat? Potser als nostres dirigents, a més de sobrar-los egoisme i autoestima, els falta coratge als moments difícils. Jesús plantaria cara a les lliçons o justificacions dels rics i poderosos, i desemmascararia les ànsies de poder i d'acumular diners. Jesús comença a recollir els seus seguidors continuant la feina iniciada per Joan. Era el seu precursor, ell mateix ho deia. Tots l'estaven esperant, necessitaven algú valent, sense por de dir la veritat. Això va començar amb els senzills, els pescadors del seu temps, ara des de les nostres cases i amb els nostres dubtes i por.

Certament, és impossible llegir aquestes lectures i evitar fer un paral·lelisme amb els temps actuals.